

Podlistak „Žene, mir, bezbednost“ jul - avgust 2012.

Poštovane čitateljke i čitaoci, objavljivanjem ovog feljtona želimo da donesemo boljem informisanju o dokumentima UN o bezbednosti, demilitarizaciji, većem uticaju žena na rešavanje postkonfliktnih problema, pre svega u Srbiji, ali i na zapadnom Balkanu. Nadamo se da će Podlistak čitati one i oni koji se interesuju za preispitivanje tradicionalnog koncepta nacionalne bezbednosti, reformu sektora bezbednosti, rodnu dimenziju bezbednosti, bezbednosne integracije i feminističko-antimilitaristički koncept bezbednosti. Solidarnost i uzajamna podrška su za Žene u crnom koncept i praksa ljudske bezbednosti koja se ne zasniva na moći oružja, već na širenju vrednosti pravde, feminizma, antifašizma, antimilitarizma, poštovanja ljudskih i prava, interkulturalnosti... Očekujemo vaše priloge o ovim pitanjima. Podlistak izlazi mesečno na srpskom i engleskom jeziku. U elektronskom formatu je dostupan na internet stranicama www.zeneucrnom.org

Uredništvo

Sadržaj

Žene u crnom i Rezolucija 1325

Industrija smrti	3
------------------	---

Aktivnosti Žena u crnom na demilitarizaciji bezbednosti

Sećanje na genocid u Srebrenici	4
Školske torbe pišu o genocidu	6
Poraz lažnog patriotizma	6
Srbija izvan sveta	7
Četnici opet u Srbiji	9
Ukidanje nezavisnosti centralne banke	10

Žene u crnom i Rezolucija 1325

Industrija smrti

Srbija ni po jednom kriterijumu na zadovoljava praksu humane bezbednosti, jer u Srbiji više od 60 odsto ljudi živi ispod granice siromaštva. Država Srbija se diči da je izvoz oružja najjača privredna grana, a radnice u vojnoj industriji ginu zbog nebezbednosti. Istovremeno jedemo hranu opsanu po zdravlje, Srbija je, da podsetimo, na prvom mestu u Evropi po broju žena obolelih od raka grlića materice, rečeno je na predstavljanju publikacije Nezavisni monitoring primene Rezolucije 1325 u Srbiji 23. jula u Beogradu. Izdavač publikacije su Žene u crnom.

Nakon treninga koji su juna 2011. godine održale predstavnice Agencije Ujedinjenih nacija za rodnu ravnopravnost i osnaživanje žena (UN Women) iz Njujorka, Žene u crnom su formirale radnu grupu za praćenje globalnih UN indikatora za Rezoluciju 1325 u Srbiji. Radnu grupu koja je pratila sprovođenje Rezolucije 1325 u Srbiji činilo je osam aktivistkinja iz osam organizacija civilnog društva iz šest gradova Srbije. Na osnovu rada radne grupe i praćenja 48 indikatora u periodu od jula 2011. do maja 2012. godine odštampana je knjiga Nezavisni monitoring primene Rezolucije 1325 u Srbiji.

“Umesto proizvodnje oružja i smrti država bi trebalo da ulaže u civilne svrhe. Moramo da pitamo državu i zašto je ogromna količina našeg novca potrošena na 16 godina skrivanja Ratka Mladića tokom kojih je svaki državljanin Srbije, od bebe u kolevcu do umirućeg u postelji, morao da plati 159 evra akonto izgubljenih ulaganja u privredu i humanu bezbednost. Ono što se u strategiji nacionalne bezbednosti Srbije uopšte ne pominje kao problem, a što svakodnevno ugrožava bezbednost žena, naročito siromašnih jeste nasilje nad ženama u porodici, dok je siromaštvo tek na 11. mestu. Nasilje nad ženama u agendi Srbije uopšte nije bilo bitno, već se o tome priča tek kada je potrebno skupiti poene u okviru integracionih procesa ili standardizacije, kao puko ispunjavanje forme, bez ikakve suštinske promene i transformacije”, rekla je Staša Zajović iz organizacije Žene u crnom.

Knjiga je promovisana i u Nišu.

Žene u crnom su prva organizacija civilnog društva u Srbiji koja je promovisala Rezoluciju 1325 Saveta bezbednosti UN (Žene, mir, bezbednost). ŽUC se od formiranja 1991. godine bave pitanjem bezbednosti, promovisanjem svih oblika demilitarizacije, prigovora savesti, edukacijom.

Projektom „Orodnjavanje humane bezbednosti“ (Engendering human security) Žene u crnom su nastavile sa feminističko-antimilitarističkim preispitivanjem tradicionalnog, militarizovanog pojma bezbednosti, kontrolom i pozivanjem države i institucija na odgovornost. Jedan od ciljeva Žena u crnom jeste kreiranje feminističkog koncepta bezbednosti, izgradnja pravednog mira u skladu sa potrebama žena i ženskim ljudskim pravima.

|| Aktivnosti Žena u crnom na demilitarizaciji bezbednosti

Sećanje na genocid u Srebrenici

Uz policijsku pratnju do granice Srbije sa Bosnom i Hercegovinom članice i članovi Žena u crnom iz Srbije, Makedonije, Italije, Francuske, Holandije, SAD došle su na komemoraciju žrtvama genocida u Srebrenici 11. jula. Tu su ih sačekali učesnici/e "Marša mira 2012" koji su želeli odati počast srebreničkim žrtvama. "Marš mira" je kretao trasom sličnoj onoj kojom su 1995. godine Bošnjaci iz "sigurnosne zone" pokušali nakon njenog pada u ruke Vojske Republike Srpske da dođu do slobodne teritorije pod kontrolom Armije Republike BiH.

"Dok smo u Potočarima čekali ispred autobusa sa beogradskom registracijom da krenemo na mezarje, ljudi su nam prilazili i zahvaljivali nam. Kao i uvek. Krenule smo na mezarje, tamo položile venac i onda smo sa strane stale sa našim transparentima. Opet smo bile u centru pažnje, tu ti vidiš veliku ljubav koju ti ljudi pogledom iskazuju. U umetničkom delu programa su čitane pesme bosanskih autora vezane za strahote rata. Iz zvanične Srbije i Republike Srpske nije bilo nikoga. Na komemoraciji su govorili predstavnici UN, Federacije BiH, Republike Hrvatske. Niko od njih nije ostao kad je završio govor, nego su odmah otišli, došli su samo da izdeklamuju šta imaju. Nakon toga počinje sahrana, a mi odlazimo sa mezarja put Srbije", ispričala je Mara Bašić iz Žena u crnom.

Tog dana je zauvek ispraćeno 520 identifikovanih žrtava srebreničkog genocida u Memorijalnom centru Potočari. Procenjuje se da je dženazi i ukopu žrtava genocida u Srebrenici, na 17. godišnjicu od stravičnog zločina, prisustvovalo oko 50 hiljada ljudi.

Povodom sedamnaest godina od genocida u Srebrenici, Žene u crnom uz podršku umetničkih grupa Škart i Art klinike, organizovale su mirovnu akciju „Nikada nećemo zaboraviti genocid u Srebrenici!" 10. jula na Trgu Republike u Beogradu. U saopštenju objavljenom tim povodom konstatuje se da je "genocid u Srebrenici paradigma svih srpskih zločina - zločina počinjenih u naše ime. Srebrenica je, kao i Aušvic, najdublji etički problem. Sve dok se nastavlja sa poricanjem, relativizovanjem i zaboravom genocida, nastavlja se sa ponižavanjem žrtava i njihovog dostojanstva.

Negiranje genocida u Srebrenici od strane aktuelnog predsednika Srbije Tomislava Nikolića potvrđuje najdublji moralni pad. To je i kršenje odluka međunarodnih pravosudnih institucija koje država Srbija, i na prvom mestu njen predsednik moraju da uvažavaju: Međunarodnog suda pravde i Haškog tribunala.

Mirovnom akcijom „Nikada nećemo zaboraviti genocid u Srebrenici“ nastavljamo kampanju izgradnje spomenika žrtvama genocida u Srebrenici.

„Preseljenjem“ Srebrenice na Trg Republike u Beogradu, sa 8.372 imena žrtava genocida, želimo da upozorimo da se ne mogu zatvarati oči pred genocidom, i da samo suočavanje sa njim može doprineti uspostavljanju vladavine zakona i političke kulture kažnjivosti zlo-

čina. Istovremeno, time se podstiče distanciranje društva u Srbiji od genocida i to ne samo u pravnom smislu, već i u kulturi, nauci, umetnosti, obrazovanju, politici“, kaže se u saopštenju.

Sastavni deo ove mirovne akcije je bilo i emitovanje svedočenja žena iz Srebrenice o genocidu, kao i njihove poruke građanstvu Srbije.

Kampanja za podizanje spomenika žrtvama genocida u Srebrenici počela je akcijom „Par cipela – jedan život“ 7. jula 2010. u Beogradu, a sastojala se u darivanju cipela uz poruke žrtvama genocida u Srebrenici. Pokretači/ce akcije su se u više navrata obraćali nadležnim organima, a u martu 2011. godine dobili su negativan odgovor za svoju inicijativu. Pokretači/ce inicijative smatraju da „država nema političku volju ni moralni kapacitet za saosećanje sa žrtvama“.

„Mirovnom akcijom „Nikada nećemo zaboraviti genocid u Srebrenici!“ želimo da pokažemo da su ubijeni ostavili najdublji trag u našim životima. Želimo da sa našim sugrađanima/kama podelimo žaljenje, saosećanje, solidarnost i odgovornost prema žrtvama genocida. To je preduslov za izgradnju pravednog mira, dobrosusedskih odnosa i poverenja u regiji“, zaključuje se u saopštenju čiji su potpisnici osim Žena u crnom grupa Škart iz Beograda i Art klinika iz Novog Sada.

Četiri aktivistkinje/aktivista iz Srbije pridružili su se maršu mira u BiH: „Trasom smrti do slobode“. Krenule/li su iz Nezuka (opština Sapna), preko planine Udrč, istom stazom kojom su Bošnjaci jula 1995. godine bežali od srpskog agresora. Put je trajao tri dana.

Put je zahtevao fizičku pripremljenost, ali i psihičku snagu da se pređu sve one masovne grobnice na koje su nailazili tokom ova tri dana. Kako su se približavali Potočarima, broj masovnih grobnica se povećavao.

Školske torbe pišu o genocidu

Goran Lazin je kao predstavnik Žena u crnom posetio 5. i 6. avgusta logor Omarska kroz koji je od 25. maja do 21. avgusta 1992. godine prošlo između 5.000 i 7.000 civila, Muslimana i Hrvata iz opštine Prijedor. Human Rights Watch je Omarsku klasifikovao kao koncentracioni logor.

Na mestu logora koji je formirao krizni štab opštine Prijedor je spomenik koji je Republika Srpska 1999. godine podigla „palim srpskim borcima“, čime je brutalno oskrnavila mesto zločina nad nevinim žrtvama.

Na igralištu se održavalo veče dokumentarnog filma autora iz evropskih zemalja u kojima je prikazano stradanje građana iz Prijedora i Kozarca, izjave preživelih logoraša i članova njihovih porodica, očevidaca...

U Prijedorskom pozorištu je održan skup pod nazivom „Sjećanje na Esu“ - Esada Sadikovića, lekara iz Prijedora koji je ubijen dan pred zatvaranje logora.

Kancelarija organizacije logoraša „Izvor“ iz Prijedora je napadnuta 6. avgusta. Na kancelariji su polomljeni prozori, a napadači nisu poznati. Mirsad Duratović iz organizacije „Prijedor 92“ je uhapšen kao jedan od onih koji je na kraju protesta u centru Prijedora od školskih torbi sastavio reč „Genocid“.

Dva sata su 6. avgusta žrtve iznosile svoja sećanja... „Bijela kuća“ je bila ispunjena belim balonima na kojima su bile zavezane ceduljice sa imenima svih ubijenih logoraša. Baloni su pušteni da lete po Omarskoj.

Prvi put ove godine otvorena je glavna zgrada logora u kojoj su na spratu vršena ispitivanja, premlaćivanja i silovanja. U prizemlju je bila kantina u kojoj su logoraši dobijali hranu.

Na komemoraciji su govorili Sudbin Musić, Mirsad Duratović i novinar Ed Vilijami (Ed Vulliamy) koji je prvi 1992. godine svetu pokazao slike logora Omarska.

Na kraju komemoracije bio je kratak performans kojim se želelo predočiti kako se prema logorašima postupalo u logoru.

I nakon dvadeset godina logor Omarska, mesto stradanja nedužnih civila nije dostojno obeleženo. Na mestu logora je rudnik metala kompanije „Arcerol Mittal“. Kompanija odgovornost što nije postavljena spomen-ploča žrtvama logora Omarska prebacuje na vlast Prijedora.

Poraz lažnog patriotizma

Žene u crnom iz Beograda i Udruženje građana Žene Srebrenice sa sedištem u Tuzli obeležile su 4. avgusta u centru Beograda 17. godišnjicu akcije „Oluja“ s porukom da se svi u regionu moraju suočiti sa zločinima počinjenim u njihovo ime, jer je to uslov za mirnu budućnost.

Skup je održan pod sloganom „Oluja 1995 – 2012. pamtimo“, a okupljene aktivistkinje i aktivisti

nosili su transparente na kojima je pisalo "Oluja", "Žene u crnom za mir i pravdu", "Oluja - odgovornost Srbije, Hrvatske, međunarodne zajednice", "Oluja - zločin srpskog patriotizma", "Solidarnost sa prognanima 1995 - solidarnost sa prognanima danas" i "Za sve žrtve rata".

U saopštenju uoči akcije Žene u crnom podsećaju da su u "Oluji" i neposredno nakon nje, pripadnici hrvatskih vojnih i paravojnih formacija usmrtili više od 800 srpskih civila, uglavnom starih.

"U nizu ratnih zločina koji obeležavaju ratove u bivšoj Jugoslaviji 'Oluji' pripada istaknuto mesto. Odgovornost snose ne samo neposredni izvršioци, nego i tadašnji vojno-politički vrh Hrvatske koji nije skrivao nameru da po svaku cenu etnički očisti taj prostor", piše u saopštenju.

Dodaje se da "nažalost, ključni protagonisti, a to su u prvom redu Franjo Tuđman sa saradnicima, kao i njegov saveznik Slobodan Milošević, nisu dočekali suočavanje s pravdom".

U Tribunalu u Hagu privodi se kraju proces nekima od preživelih neposrednih komandanata akcije, s Antom Gotovinom na čelu.

"Nadamo se da se taj proces neće završiti presudom koja bi dodatno kompromitovala ideju haškog Tribunala kao jednog od nosilaca pravde i pravičnosti. Upozoravamo da za te zločine odgovornost snosi i međunarodna zajednica čiji su predstavnici pasivno posmatrali ubistva ljudi, paljenje kuća i pljačku imovine prognanog stanovništva", podseća se u saopštenju.

Žene u crnom navode da su one na granicama Srbije dočekivale kolone izbeglica pružajući im pomoć, a "velikih samozvanih patriota nije bilo nigde, osim kada je trebalo da se izbegli muškarci hapse i odvedu u Arkanove centre u Erdutu i na slična mesta".

"'Oluja' je još jedna opomena kuda vodi lažni patriotizam, zasnovan na finansijskim i političkim interesima koji, kroz širenje mržnje i praksu etničkog čišćenja, dovode do tragedije običnog naroda i profita za odabranu intelektualnu i kriminalnu elitu", ukazuje se u saopštenju.

Srbija izvan sveta

Žene u crnom su poslednjeg junskog dana saopštenjem za javnost zatražile podršku u akciji protiv kampanje difamiranja prof. dr Dragane Dulić, bivše dekanke Fakulteta za bezbednost Univerziteta u Beogradu.

“Sistematska klevetnička kampanja koja se već izvesno vreme vodi protiv bivše dekanke Fakulteta za bezbednost Univerziteta u Beogradu prof. dr Dragane Dulić postigla je svoj prvi efekat: Senat Univerziteta doneo je sramotnu odluku da joj onemogući nastavak rada na Univerzitetu, iako je ona i formalno i naučno u potpunosti zadovoljila uslove za produženje radnog odnosa (time je Univerzitet dokazao vernost sramnoj tradiciji, koja seže od izbacivanja Ksenije Atanasijević sa Filozofskog fakulteta pa do dodeljivanja počasnog doktorata Vladimiru Putinu). Sledi drugi efekat: Naučno-nastavno veće Fakulteta za bezbednost podvrgnuto je pritiscima da se iz ispitne literature i nastave uklone udžbenici i priručnici čija je autorka prof. Dulić. Prof. Dulić se difamira istrnutim citatima. U ulozi cenzora i interpretatora citata nalaze se studenti Fakulteta za bezbednost, koji naučnu vrednost stručne literature čija je autorka profesorka Dulić, nositeljka najvišeg naučnog zvanja, ocenjuju na osnovu svojih političkih afiniteta.

Nije nipošto slučajno da kampanju predvode organizacije i grupe koje su se afirmisale svojim zalaganjem da se Ratko Mladić i Radovan Karadžić smatraju srpskim herojima. Jasno je da glorifikacija dvojice zločinaca nije kompatibilna s pozitivnim vrednovanjem lika i dela vodeće srpske (i istaknute svetske) stručnjakinje za ljudsku bezbednost prof. Dulić. Stoga zagovornicima povratka Srbije u srednjevekovni mrak nije preostalo ništa drugo nego da na osnovu iskonstruisanih monstroznih optužbi (posredstvom citata koji su istrnuti iz konteksta i sličnih nečasnih i nenaučnih metoda argumentacije) oblate profesorku Dulić – i postigli su svoj cilj.

Oni ujedno pokušavaju da ospore i sudski dokazanu činjenicu da su masovna sistematska silovanja žena tokom agresije na Bosnu i Hercegovinu bila ne samo akti muškog nasilja nad ženama, nego i metodi kojima se vršilo etničko čišćenje i teritorijalna ekspanzija. Podsećamo da je tokom srpske agresije na Bosnu i Hercegovinu silovano više od 20.000 žena: od devojčica do starica. Žene su najviše silovane u Foči (na više mesta u gradu), u Višegradu (u motelu Vilina vlas), u prijedorskim logorima smrti... Dragana Dulić je jedna od retkih profesora na Fakultetu bezbednosti koja studentima nudi tekstove različitih autora kako bi ih pokrenula da kritički misle i vide van granica doktrine nacionalizma koja je odgovorna za ratove i silovanja u bivšoj Jugoslaviji. I zato njoj ni ne može da bude mesta na univerzitetu koji se nikada nije čak ni ogradio od genocida, u čijoj su pripremi učestvovali i mnogi njegovi istaknuti profesori.

Osuđujući kako sramotnu odluku Senata Univerziteta tako i dugogodišnje tolerisanje i podržavanje neofašističkih organizacija i “ideologije krvi i tla” na Beogradskom univerzitetu, Žene u crnom smatraju svojom dužnošću da iskažu javno priznanje Dragani Dulić, dugogodišnjoj saradnici, od koje je na stotine aktivistkinja širom Srbije (bilo direktno bilo indirektno) steklo prva saznanja o konceptu humane bezbednosti, a neke od nas su se, zahvaljujući njenom nesebičnom angažovanju u našim edukativnim aktivnostima, osposobile za kompetentan rad na problematici ljudske bezbednosti. Odgovornoj građanki i naučnici svetskog ranga prof. dr Dragani Dulić nema mesta na Beogradskom univerzitetu. A Beogradskom univerzitetu nema mesta u međunarodnoj naučnoj zajednici, kao što ni Srbiji koja ima takav univerzitet uskoro neće biti mesta u civilizovanom svetu”, zaključuje se u saopštenju.

Kampanji solidarnosti sa prof. dr Dulić pridružile su se desetine istaknutih članova/ica akademske zajednice, kao i organizacija civilnog društva iz Srbije, ali i regije.

Četnici opet u Srbiji

Žene u crnom su među 17 organizacija iz Srbije koje su potpisala apel međunarodnoj javnosti, želeći da javnost prijateljskih zemalja „upoznaju sa činjenicom da je u Srbiji u toku dramatična kulturna involucija koja će imati dalekosežne negativne posledice po društveno biće i društvenu svest Srbije i po njene odnose sa međunarodnom zajednicom, a posebno sa državama u regionu“.

U apelu se ukazuje da se „već više od dvadeset godina u Srbiji sprovodi zvanična moralna i politička rehabilitacija kvislinškog četničkog pokreta, a završni čin tog procesa treba uskoro da se dogodi sudskom rehabilitacijom vođe tog pokreta Draže Mihailovića koji je zbog saradnje sa okupatorom tokom Drugog svetskog rata osuđen na smrt i streljan jula 1946. godine... Suđenje Mihailoviću bilo je međunarodna obaveza Jugoslavije u skladu sa Sporazumom o osnivanju Međunarodnog vojnog suda i sa rezolucijom Generalne skupštine Ujedinjenih nacija broj XXXIX o kažnjavanju ratnih zločinaca. Suđenje je bilo javno, pratio ga je veliki broj domaćih i stranih novinara... Politička i intelektualna elita Srbije, pod izgovorom da je neophodno raščistiti sa komunističkim nasleđem, da to zahteva Rezolucija Parlamentarne skupštine Saveta Evrope broj 1481, te da Srbija ne može postati član Evropske unije dok ne rehabilituje Dražu Mihailovića, započela je sistematsku rehabilitaciju četničkog pokreta i njegovog političkog programa o stvaranju 'velike Srbije', što je rezultiralo ratovima u Hrvatskoj i Bosni 1991-95. Ratni zločini koji su pritom počinjeni, a naročito genocidni pokolj Bošnjaka u Srebrenici, verna su kopija zločina četnika tokom drugog svetskog rata, a svi haški optuženici i osuđenici, kao što su Biljana Plavšić, Krajišnik, Karadžić, Šešelj i drugi sa ponosom su se izjašnjavali kao sledbenici Mihailovića i četničkog pokreta.

Ostajući dosledno na toj ideološkoj matrici politička klasa Srbije krenula je putem zakonske i sudske rehabilitacije četništva i Mihailovića. Najpre je 2006. donet zakon o izjednačavanju prava četnika i partizana, čime su četnici proglašeni za antifašističke borce, a zatim je 2011. donet novi zakon o rehabilitaciji kojim se predviđa rehabilitacija svih onih koji su posle Drugog svetskog rata osuđeni iz „političkih, verskih, nacionalnih ili ideoloških“ razloga, bez obzira da li su počinili neko krivično delo ili ne. Za rehabilitovane se predviđaju i značajne novčane naknade.

Još opasnije od same pravne rehabilitacije četništva jeste stvaranje euforične četničke atmosfere u društvu, relativizovanje pojmova fašizma i antifašizma, porast animoziteta prema pripadnicima drugih naroda“.

Rehabilitacijom četništva i Draže Mihailovića srpsko društvo se usmerava na put ksenofobije, autizma, netolerancije i nepriznavanja opšteprihvaćenih normi međunarodnog prava, rečeno je u saopštenju, u kome se zaključuje: „Potpisnici ovog apela dižu svoj glas protiv toga ne samo u ime istorijske istine, već pre svega u ime budućnosti Srbije i srpskog naroda“.

Ukidanje nezavisnosti centralne banke

Žene u crnom su bile 30. jula među 13 organizacija civilnog društva koje su potpisale apel Vladi Srbije protiv smene guvernera Narodne banke Srbije (NBS) Dejana Šoškića.

Podnosioci apela podsećaju da je procedura za smenu guvernera utvrđena Zakonom o NBS i služi kao jemstvo njegove nezavisnosti.

“Smenjivanje ljudi sa položaja zloupotrebom zakonodavnih ovlašćenja Narodne skupštine predstavlja ozbiljan udarac vladavini prava u Srbiji”, navode potpisnici apela.

Donošenjem novog Zakona o NBS u cilju smene guvernera, vladajuća većina bi grubo narušila vladavinu prava u Srbiji i u potpunosti obesmisllila položaj svih nezavisnih institucija i regulatornih tela, upozoravaju potpisnici apela.

U apelu se takođe navodi da bi rušenje institucija zloupotrebom zakonodavnih ovlašćenja Skupštine definisalo model po kojem bi u budućnosti mogli da budu smenjeni svi čelnici nezavisnih institucija uključujući poverenika za informacije od javnog značaja, ombudsmana, poverenicu za zaštitu ravnopravnosti i ostale.

Takav način uticaja na rad nezavisnih tela predstavlja pravno nasilje koje ne može proći bez aktivnog otpora i reakcije demokratske javnosti, upozoravaju potpisnici apela.

Impresum

Podlistak “Žene, mir, bezbednost” uređuje redakcijski kolegijum.

Uredila

Tamara Kaliterna

Prelom i ilustracije

Marija Vidić

Izdavač: Žene u crnom

Beograd, Jug Bogdanova 18

Tel/fax 011/2623225

email: zeneucrnom@gmail.com

web: www.zeneucrnom.org

Podlistak “Žene, mir, bezbednost” je realizovan uz podršku

